

Досвід успішного управління ґрунтований на комбінації, синтезі знань і мистецтва менеджменту. Використання наукових прийомів і методів допомагає менеджерам вирішувати проблеми як в рутинних, таких, що повторюються, так і в екстремальних ситуаціях. Основу, межі і міру різноманітності техніки менеджера визначають закони, використання яких на практиці здійснюється через принципи управління.

Принципи не вибирають, їх наслідують залежно від методів управління і техніки роботи. Техніка управління виступає у вигляді способів і прийомів, перекладів принципів в практику менеджменту. Єдиних правил такого перекладу немає. Техніка роботи менеджера носить альтернативний характер і свою реалізацію знаходить в індивідуальному стилі управління.

Використання техніки щоденного спілкування з людьми і інформацією обумовлене технологією ухвалення рішень, управлінських стосунків і в найбільш узагальненому виді – стилем управління. Управлінська праця не створює матеріальних благ, але є невід'ємною частиною праці сукупного робітника і в цьому відношенні вона виступає як праця продуктивна.

Зміст управлінської праці в організації залежить від його об'єкту і визначається структурою виробничих процесів, прийомами праці, його технічним оснащенням, а також взаємовідносинами, що виникають в процесі виконання управлінських функцій.

Отже, і предмет праці, і його продукт – інформація служать основою управлінської діяльності. Тому оволодіння нею – найбільш актуальне завдання менеджера, вплив якого все більше визначається не силою і багатством, а знаннями [3, с.262].

Список використаних джерел

1. Данюк В.М. Організація праці менеджера: навч. посібник. К.: КНЕУ, 2006. 276 с.
2. Петрова І. Л. Управління персоналом в процесі організаційних перетворень. Формування ринкової економіки : зб. наук. праць. Спец. випуск. Управління людськими ресурсами: проблеми теорії та практики : т. 1, ч. II. К. : КНЕУ, 2007. С. 646–655.
3. Скібіцька Л. І. Організація праці менеджера: навч. посібник. К.: Центр учбової літератури, 2010. 360 с.

УДК 377.620

Глебова А.О., к.е.н., доцент

*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)*

Солових Є.М., к.п.н., доцент

*Харківський національний університет імені Василя Назаровича Каразіна
(м. Полтава, Україна)*

УДОСКОНАЛЕННЯ КОМПЕТЕНЦІЙ СУЧАСНИХ УПРАВЛІНЦІВ НА ОСНОВІ ВПРОВАДЖЕННЯ ГЛОБАЛЬНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ

Виклики XXI століття (пандемія, війна, глобалізація) стали реальними викликами для управлінців різних рівнів управління у всіх країнах світу та їх компетенцій, формування яких починає відбуватися ще в системі освіти. Впровадження в Україні компетентнісного підходу обумовило необхідність модернізації навчального процесу. Оскільки набір фахових та спеціальних компетенцій почав динамічно змінюватися, тоді як навчальний процес є більш сталим і його модернізація потребує часу, фахівців та законодавства. З 2018 року для підготовки управлінців та фахівців інших галузей та

професій почали використовувати компетентнісний підхід, який ґрунтувався на виділенні загальних та спеціальних компетенцій, якими повинні володіти фахівці певної професії. Ці компетенції повинні забезпечувати подальшу професійну діяльність.

Загальні компетентності – універсальні компетентності, що не залежать від предметної області, але важливі для успішної подальшої професійної та соціальної діяльності здобувача в різних галузях та для його особистісного розвитку.

Спеціальні (фахові, предметні) компетентності – компетентності, що залежать від предметної області, та є важливими для успішної професійної діяльності за певною спеціальністю [1]. Таким чином, ці компетенції дозволятимуть займатися певною професійною діяльністю ефективно та продуктивно. Однак, процеси глобалізації створили передумови для формування не тільки загальних та спеціальних компетенцій, а і глобальних. Вперше про це зазначили на конференції Programme for International Student Assessment (PISA) 21 -21 жовтня у Сингапурі, де було встановлено, що глобальна компетенція на відміну від загальних та спеціальних компетенцій формується протягом життя і базується на концепції сталого розвитку. На цій конференції було встановлено, що глобальна компетенція дозволяє людям вивчати місцеві, глобальні та міжкультурні проблеми, розуміти та цінувати різні точки зору та світогляди, успішно та шанобливо взаємодіяти з іншими та вживати відповідальних дій щодо сталого розвитку та колективного добробуту.

Андреас Шлейхер, директор ОЕСР з питань освіти та навичок зазначив, що Така глобальна компетенція спрямована на розвиток цікавості – відкриття розуму, співчуття – відкриття сердець, а також на мужність, мобілізацію наших когнітивних, соціальних та емоційних ресурсів для побудови більш людського світу. І це також наша найкраща зброя проти найбільших загроз нашого часу – невігластва – закритого розуму, ненависті – закритого серця та страху – ворога свободи волі [2].

Отже, концепція глобальної компетенції ґрунтується на основі двох сучасних концепцій: «Освіта протягом життя» та «Концепція сталого розвитку», де освіта відіграє ключову роль, а глобальна компетенція є перший крок до побудови нового суспільства в умовах глобалізації та розвитку інформаційних технологій, і враховуються наслідки для сучасного та майбутнього покоління. Таким чином, впровадження у освітній процес та підготовку фахівців з управління концепції «глобальної концепції» дозволить молодим фахівцям:

- розвивати культурну обізнаність і шанобливе спілкування у все більш різноманітних суспільствах;
- визнавати та кидати виклик культурним упередженням і стереотипам, а також сприяти організації гармонійного життя в мультикультурних спільнотах;
- підготуватися до ринку роботодавців, який дедалі більше вимагає людей, які є ефективними комунікаторами, відкритими для людей з різним культурним середовищем, можуть побудувати довіру в різноманітних командах і можуть демонструвати повагу до інших, особливо тому, що технології продовжують полегшувати спілкування у глобальному масштабі;
- використовувати взаємопов'язані між собою цифрові простори, ставити під сумнів упереджені уявлення ЗМІ та відповідально висловлювати свою точку зору в Інтернеті;
- піклуватися про глобальні проблеми та брати участь у вирішенні соціальних, політичних, економічних та екологічних проблем.

Для управлінців такий підхід дозволить формувати менеджмент сучасних соціально-економічних систем на основі сталого розвитку у міжкультурному середовищі, побудови ефективного комунікаційного процесу та взаємодії при вирішенні критичних та складних ситуацій. Це, стало особливо важливо, коли в Україні

розпочалася повномасштабна війна, яка призвела до руйнувань підприємств, об'єктів соціальної, транспортної, енергетичної інфраструктури і цей процес триває до цього часу. У липні на конференції у швейцарському місті Лугано було представлено карту відновлення міст України: Італія – Рівне; Німеччина – Чернігів; Канада – Суми; США та Туреччина – Харків; Чехія, Фінляндія та Швеція – Луганськ; Бельгія – Миколаїв; Швеція та Нідерланди – Херсон; Швейцарія – Одеса; Норвегія – Кіровоградщина; Латвія – Запоріжжя; Польща та Італія – Донецьк[3].

Саме процес відбудови економіки України обумовлює ключову роль глобальних компетенцій в українських управлінців, які будуть займатися цими питаннями. І якщо вони будуть мати низький рівень міжкультурних та комунікаційних компетенцій це буде створювати додаткові проблеми та перепони, знижуватиме ефективність процесів відбудови окремих регіонів, Тому сьогодні, важливо, щоб у процесі підготовки сучасних управлінців враховувалися ті тенденції, які існують останні десятиліття, але актуалізуються війною і набувають ключової ролі для економіки України. Тому сучасні освітні програми спеціалізації 073 «Менеджмент» потребують врахування концепції глобальної компетенції, що дозволить українським фахівцям бути конкурентоспроможними не тільки на національному ринку, але і міжнародному ринку. Адже, програми розбудови передбачає розробку документів на законодавчому рівні, формування стратегій розвитку окремих галузей, територіальних громад та об'єднаних територіальних громад. До цього процесу будуть залучатися не тільки фахівці, але і управлінці, що відповідатимуть за розробку та реалізацію.

Список використаних джерел

1. Наказ Міністерства освіти і науки України від «01» червня 2017 № 600 «Методичні рекомендації щодо розроблення стандартів вищої освіти». <https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/proekty%20standartiv%20vishcha%20osvita/1648.pdf>
2. OECD's PISA Global Competence Assessment Results to be announced at the AFS Global Conference. <https://afs.org/2020/02/03/launching-afskon-2020/>
3. Країни світу допомагатимуть відновлювати регіони та міста України. <https://decentralization.gov.ua/news/15192>

УДК 332.122

Gryshko V.V., PhD in Economics, Associate professor; Adebayo Omone Tobiloba, student
National University «Yuri Kondratyuk Poltava Polytechnic»
(Poltava, Ukraine)

DIRECTIONS OF HIGH SCHOOL DIGITALIZATION

Today , the digitalization of the educational sector is becoming one of the priority tasks for the effective development of the information society in Ukraine. Therefore, the relevance of digitalization of higher education has a place in the modern educational process and training system , because today high-quality teaching of disciplines cannot be carried out without using the means and opportunities provided by information and communication technologies.

Process of digitization as methods of bringing any kind of information into digital form using digital technologies. Digital transformation is understood as the process of digitalization, which simplifies access to information.

So, digital transformation is a global trend, particularly in the field of educational process. Digitization of higher education is characterized by:

- free, mobile and accessible,